

What is a Good Child?

Literature History through Picture Books in grade 6 at Ringsbergskolan, Växjö

What is Ringsbergskolan

- 270 student
- 6-16-year-olds
- Visual Culture
 - "Everything I perceive is affected by my current context"

What is Ringsbergskolan

- 270 student
- 6-16-year-olds
- Visual Culture
 - "Everything I perceive is affected by my current context"

What do I do?

- Employed Full-time as School Librarian
- Reach every student
- Broaden and sharpen their Reading and Critical Thinking Skills
- Spend most of my time in the classroom

What is a Good Child?

- Obedient?
- Playful?
- Serious?
- True to themselves?
- Attentive?
- Able to sit still?
- Physically active?

Heinrich Hoffmann
“Pelle Snusk”
“Shaggy Peter”
(1845)

Pelle Snusk

Lustiga historier och roliga bilder

Heinrich Hoffmann "Pelle Snusk" "Shaggy Peter" (1845)

III. Den bedrövliga händelsen med elddonet.

Den lilla Emma ensam var,
Ty borta var båd' mor och far.
När nu hon genom rummet lopp
Med sång och dans och glättigt hopp,
Så såg hon där på byrån stå
Ett elddon, skönt att titta på.
»Ack!» tänkte hon, »hur bra! hi! hi!
Det kan en präktig leksak bli.
Jag tänder på en sticka fort,
Som jag har sett, att mamma gjort.»

Men Måns och Pärlan, kattorna,
De hota med framtassarna;
»Låt vara!» säga de, »du vet,
Att pappa har förbjudit det.
Jam! jam! — kan du det röra våga,
Så står du snart i ljusan låga.»

Men Emma inga öron har.
Ren brinner stickan, ljus och klar,
Och sprakar högt och fladdrar skönt.
Och skenet är båd' gult och grönt.
Nu Emma glädde sig, minsann!
Och sprang i rummet av och an.

Men Måns och Pärlan, kattorna,
De hota med framtassarna.
»Låt vara!» säga de, »du vet,
Att mamma har förbjudit det.
Jam, jam! jam, jam! släck stickan ut,
Du annars brinner upp till slut.»

Heinrich Hoffmann

“Pelle Snusk”

“Shaggy Peter”

(1845)

Aj! det tog eld i klänningen
Och förklä't med, min lilla vän!
I håret har det fattat ren,
Och hela flickan brinner sen.

Och Måns och Pärlan skrika
Och jämra, båda lika:
»Jam! jam! aj! aj! kom hit! hit opp!
Ty elden tar i barnets kropp.
Hjälp, hjälp! jam! jam! hjälp i vår nöd!
Ty elden bliver Emmas död.»

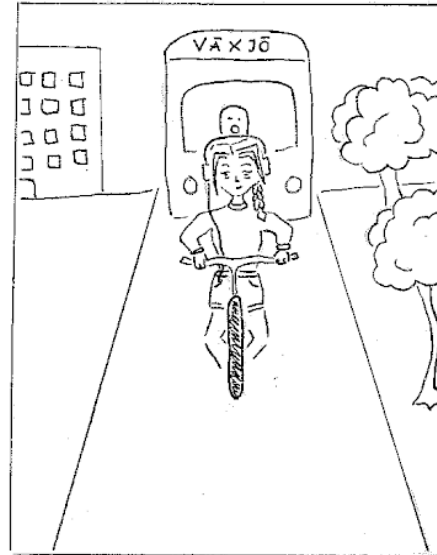
Nu intet, intet återstår,
Ty Emma ren med hull och hår
En hög av aska blivit har. —
Men båda skorna äro kvar.

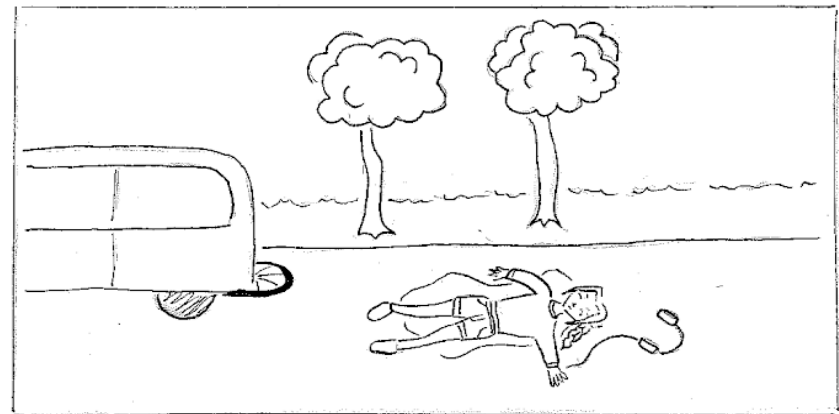
Och Måns och Pärlan såta,
De sitta där och gråta.
»Jam! — var är stackars pappa nu?
Och stackars mamma . . . var är du?»
Och deras tårar strömma, så
Att snart de bliva bäckar två.

Heinrich Hoffmann
"Pelle Snusk"
"Shaggy Peter"
(1845)

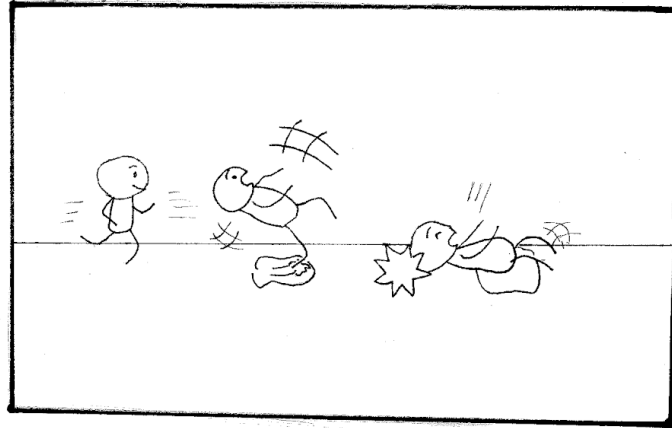
MUSIK I TRAFIK

Noor fram på cykeln for. Hon kunde inte trafiken höra med musiken i sitt öra. Hon lyssnade på rock och plötsligt blev det en krock. På chauffören gick det ingen nöd men Noor hon var död.

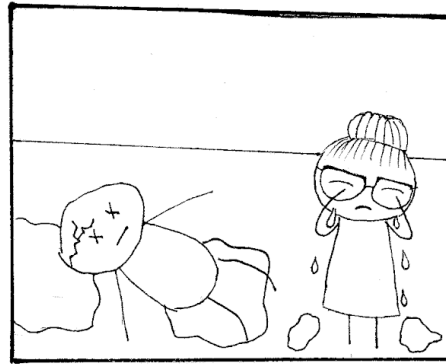

Heinrich Hoffmann "Pelle Snusk" "Shaggy Peter" (1845)

Spring inte!

Lilla Edvin i simhallen va
att lära sig simma så bra.
Att inte springa Edvin veta
men sin moder han vill reta.
Bevisa att det inte vara
någon som helst fara.

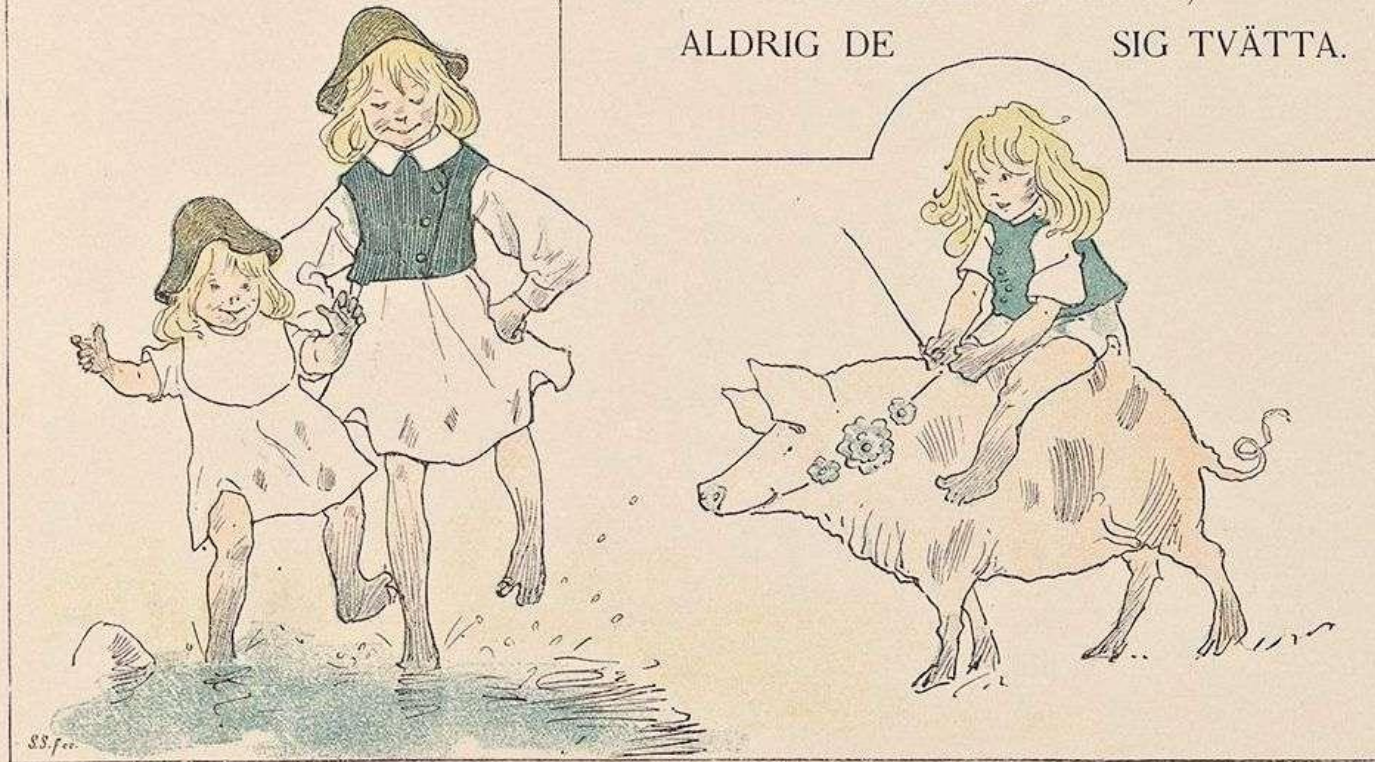
Edvin hämta glasögon sina
han sprang rakt som på en lina.
Att han halka var rätt uppenbart
det var inte så smart.
Vattnet var ej blått, det var rött
han hade förstas dött
Att sin kära moder
gråta långa floder.

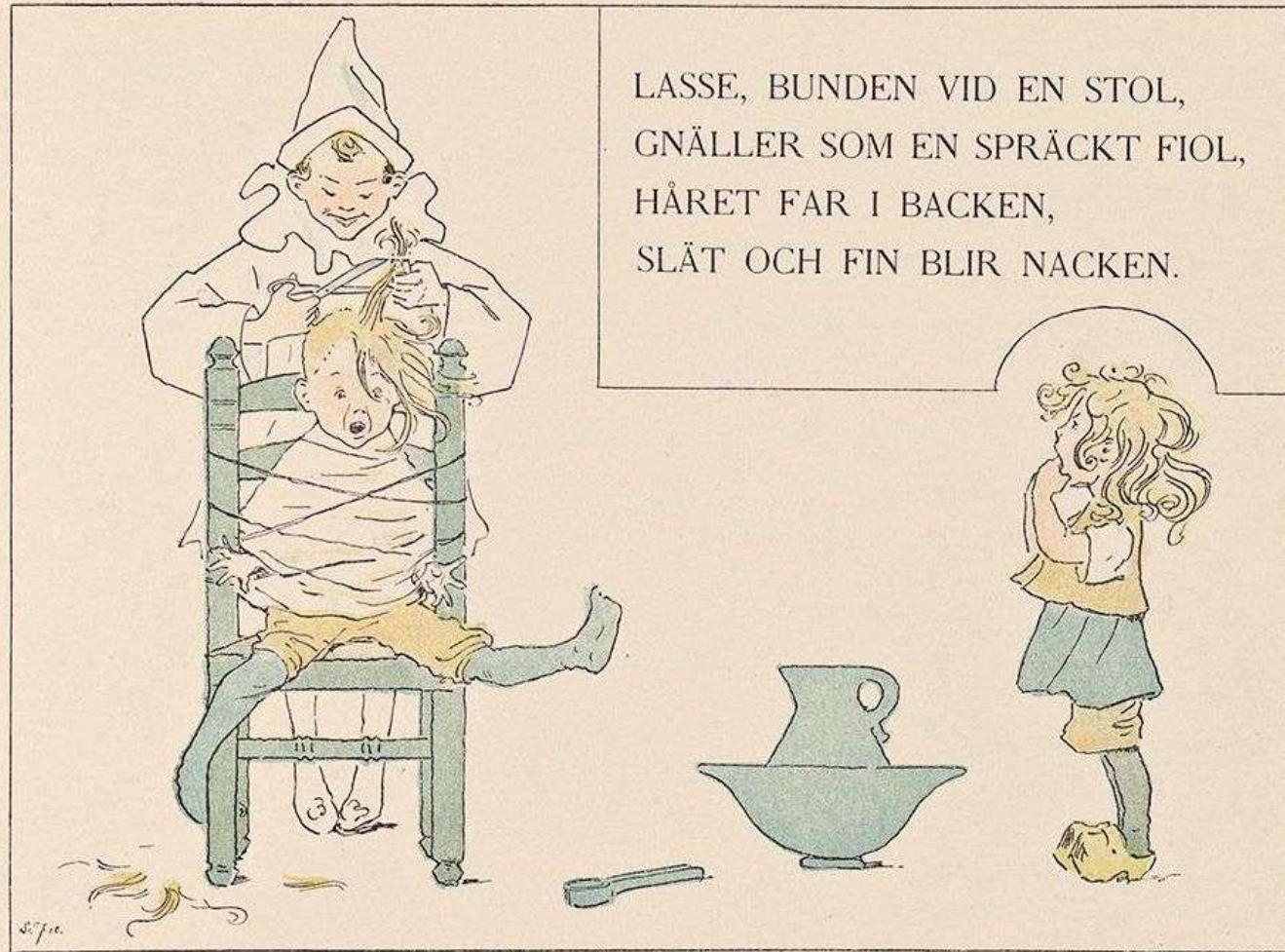
Ottilia Adelborg
“Pelle Snygg och
barnen i Snaskeby”
“Clean Peter and the
Children of
Grubbylea”
(1896)

BARNEN UTI SNASKEBY,
SVARTA SOM DEN SVARTA DY,
MIDT I SMUTSEN SPRÄTTA,
ALDRIG DE SIG TVÄTTA.

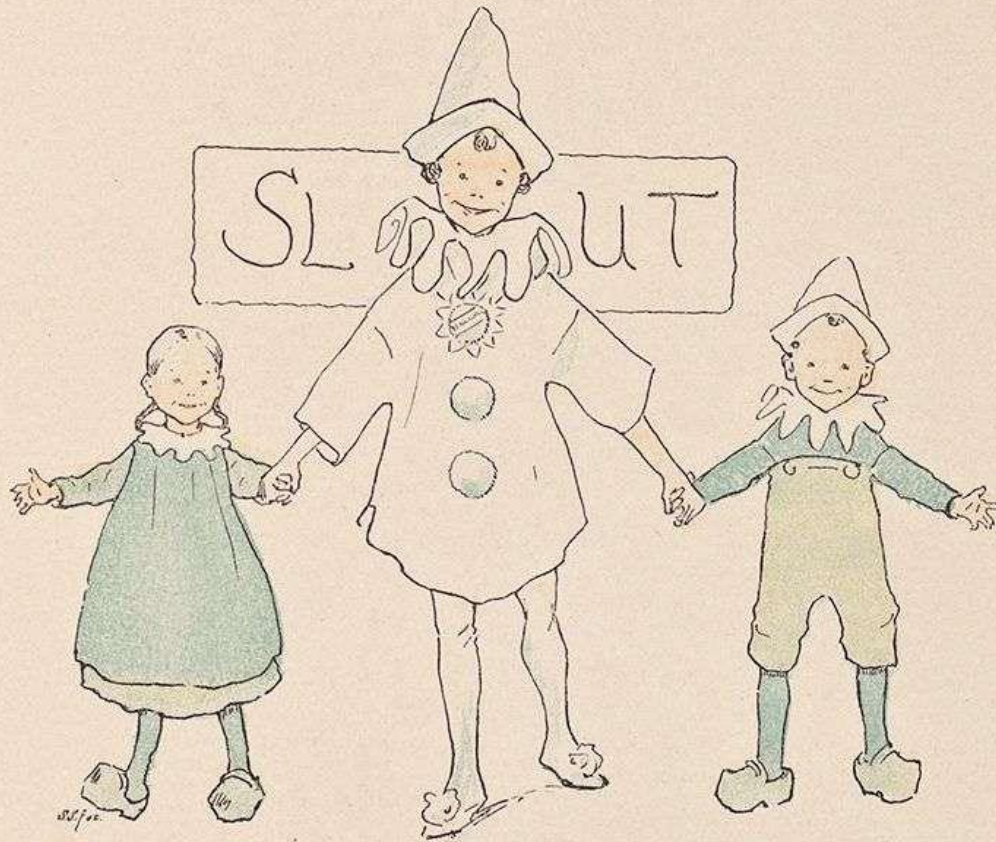
SS. fee.

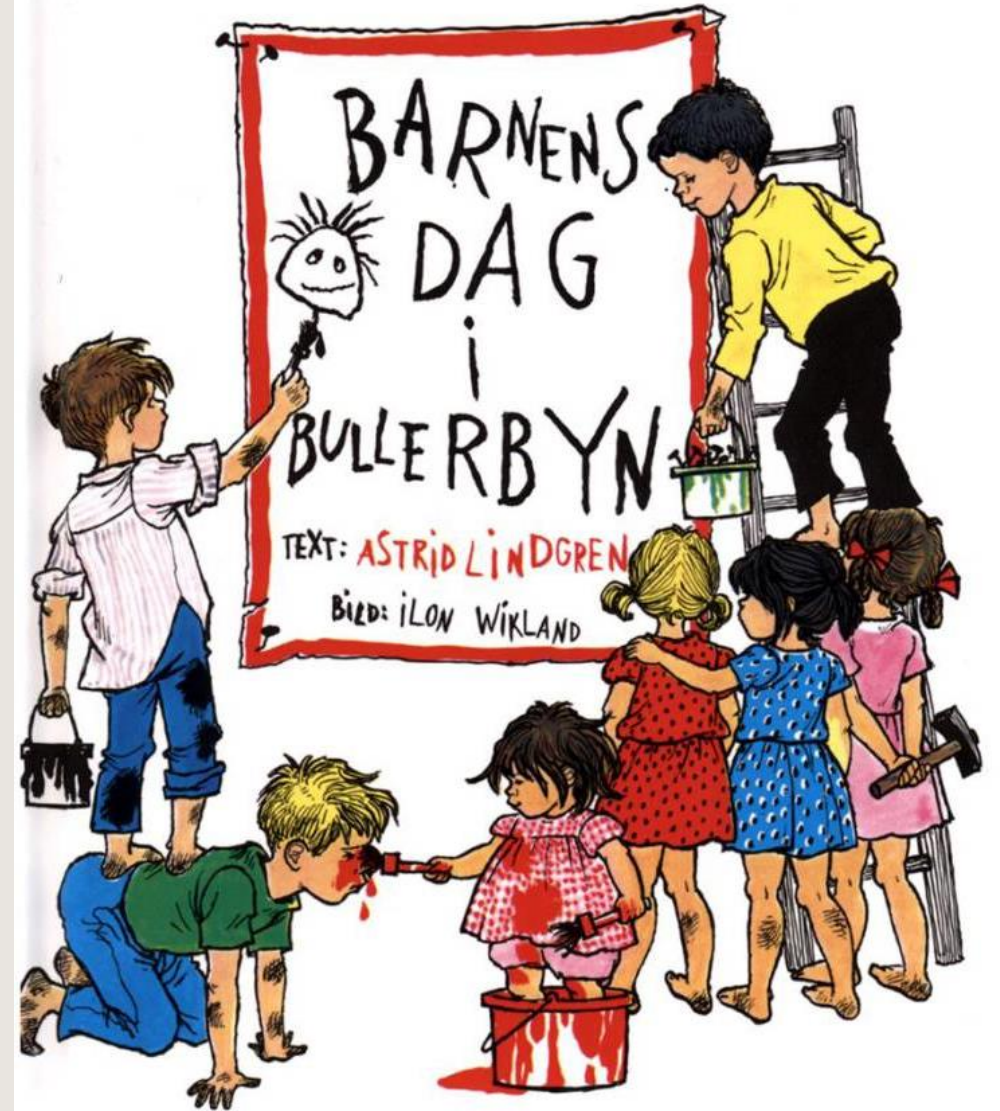
LASSE, BUNDEN VID EN STOL,
GNÄLLER SOM EN SPRÄCKT FIOLO,
HÅRET FAR I BACKEN,
SLÅT OCH FIN BLIR NACKEN.

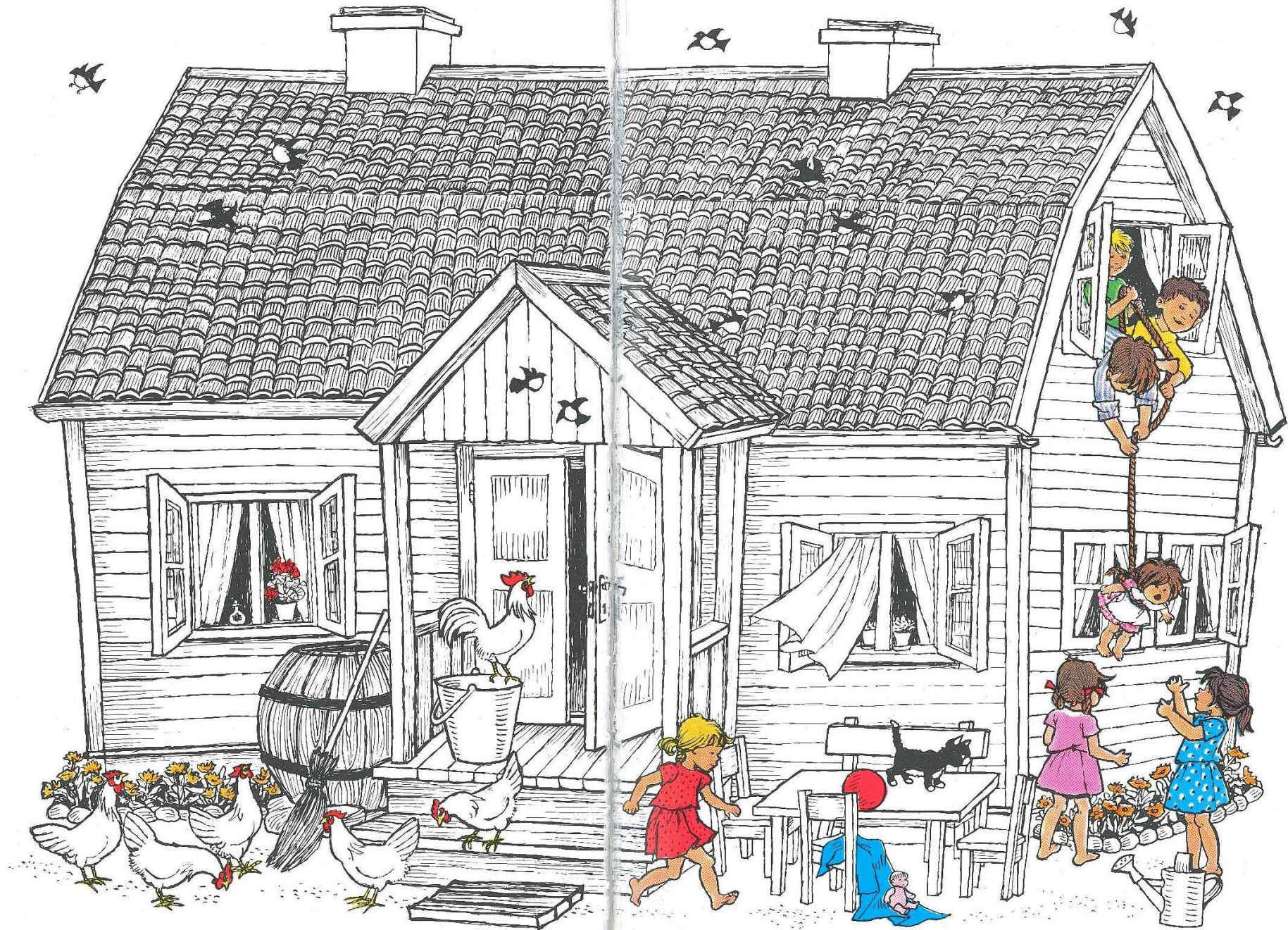
BARNEN UTI SNASKEBY
ALDRIG MERA VATTEN SKY.

PELLE SNYGG HAN BOR DÄR ÄN
OCH ÄR BARNENS BÄSTE VÄN.

Astrid Lindgren
“Barnens dag i
Bullerbyn”
“Day of the Children in
Noisy Village”
(1966)

Sen gick vi och tittade på kalvarna i hagen.
”Det är lika bra att visa henne allt vad vi har här i Bullerbyn”,
sa Britta. ”Ska det vara Barnens Dag, så ska det.”

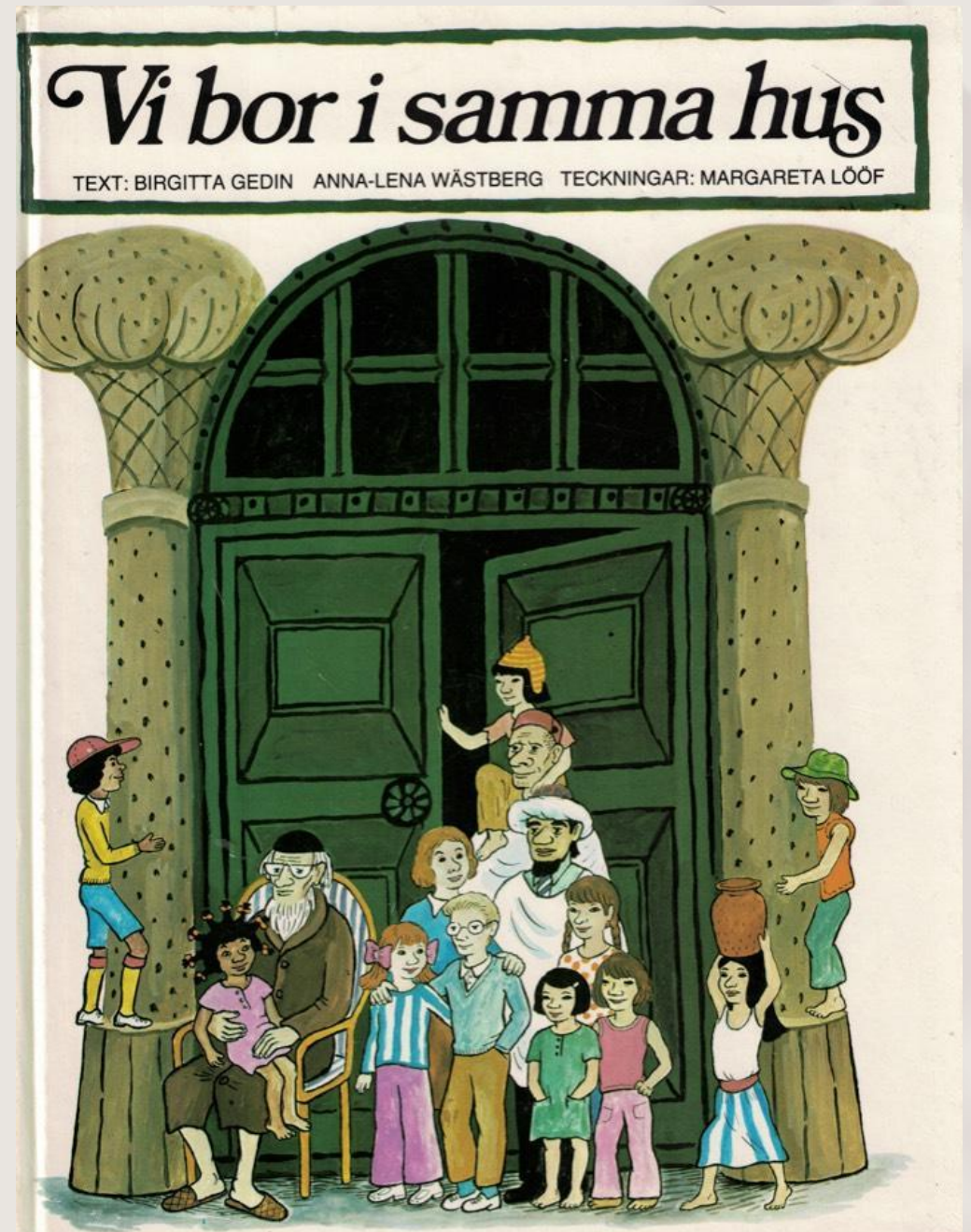
”Kaninerna”, sa jag, ”vi måste låta henne mata kaninerna.”
Vi har kaninburarna bakom lagårn, dit gick vi med Kerstin,
och vi gav henne maskrosblad, som hon fick stoppa in genom
gallret. Kaniner är så söta, när dom äter. Det tyckte visst
Kerstin också.

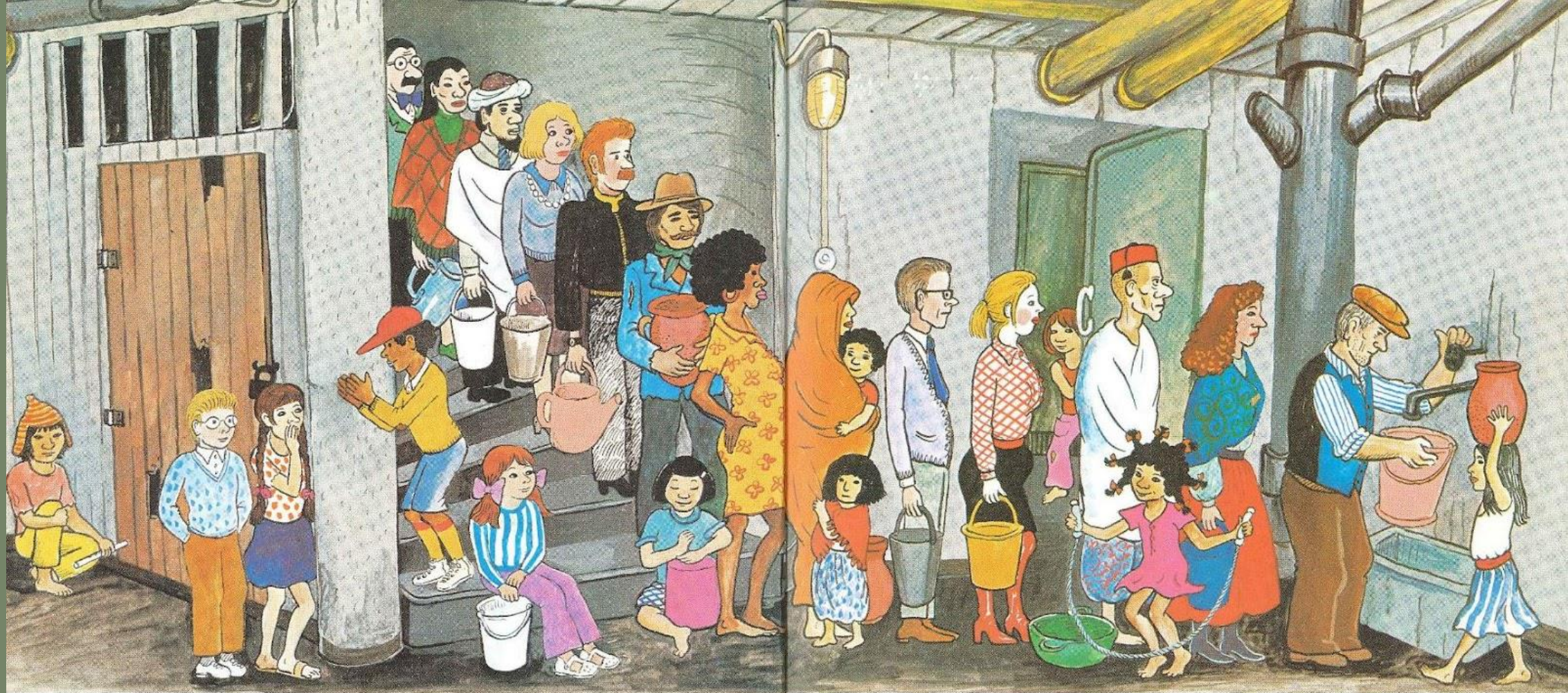
”Vov vov”, sa hon till min stora, bruna kanin. Haha, hon
trodde, att det var en hund.

Sen lät vi henne leka med kattungen också. Vi band fast en
papperstuss i ett snöre, och Anna visade Kerstin hur man
skulle springa och slänga med snöret. Då kom kattungen
genast och försökte ta fatt på papperstussen. Anna tyckte det
var så roligt, så Kerstin fick nästan inte låna snöret alls. Men
hon skrattade i alla fall och sprang efter kattungen och sa
”hejom fejom”.

Birgitta Gedin et al.
“Vi bor i samma hus”
“We Live in the Same
House”
(1973)

Nere i källaren var det en lång kö. Det var första gången som alla familjerna i huset var samlade på en gång. Men konstigt nog tittade de vuxna inte på varann. De stod tysta i en rad och alla näsor pekade åt samma håll.

Eva såg nyfiket på de olika ansiktena. En pojke kikade fram bakom en dörr, en hade en röd mössa och en flicka hade en massa små flätor i håret. Ingen såg ut som de där monstren hon brukade fantisera om. Eva var besviken.

En pojke räckte ut tungan och en annan gjorde hemska grimaser. En flicka trummade på en hink och någon visslade så att det gjorde ont i öronen. Det var alldeles vanliga barn.

En flicka hade ingen hink. Hon hämtade vatten i en kruka som hon satte på huvudet. Sen gick hon rakt och försiktigt uppför trappan. Det verkade vara ett mycket bättre sätt. Då slapp man använda händerna. Eva försökte göra efter. Men det var svårt. När hon satte hinken på huvudet trillade den genast ner.

— Bär hinken som vanligt folk, sa mamma och såg sig generat omkring.

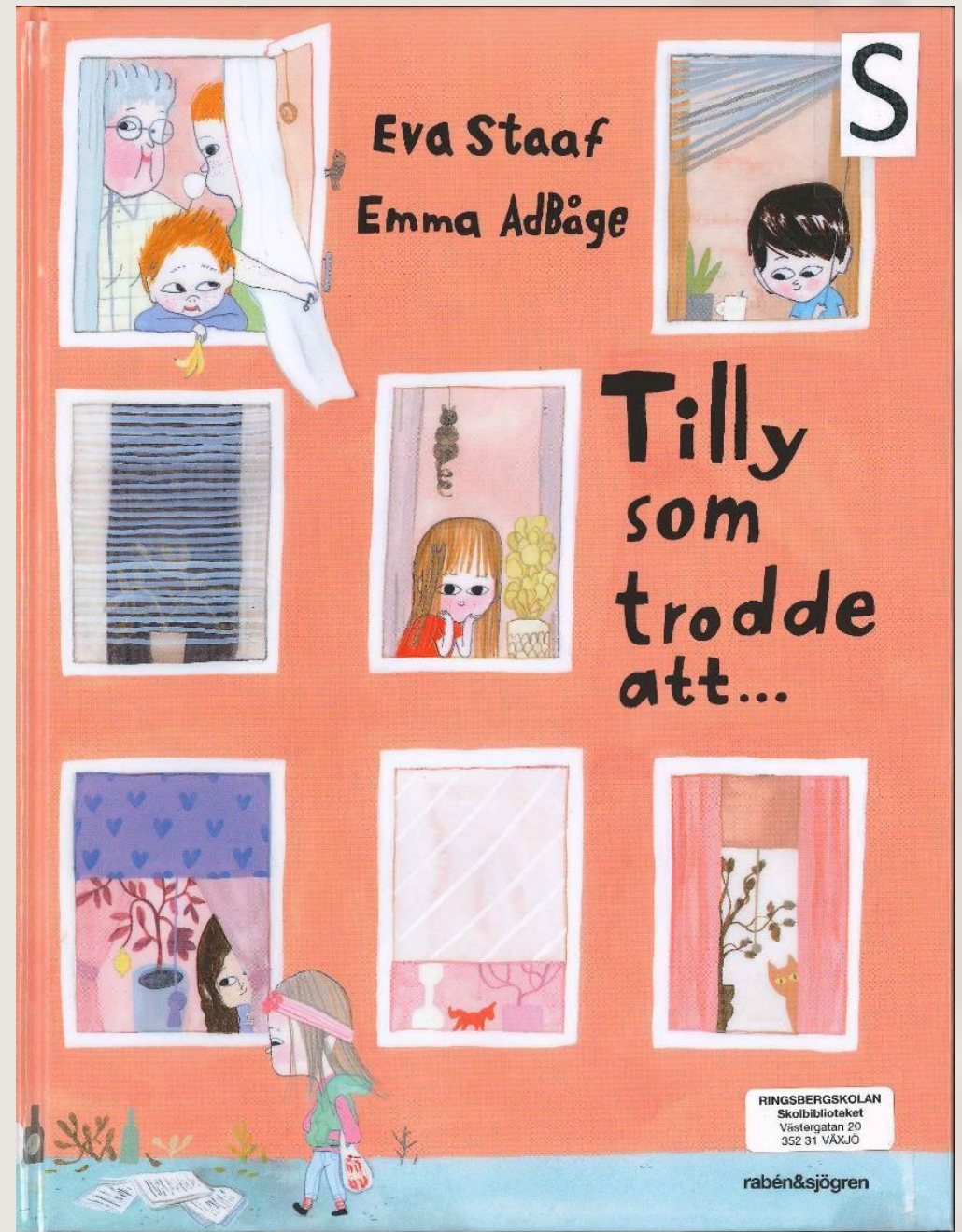
De fyllde hinkarna och gick uppför alla trapporna. Eva tyckte att det var dumt att de bodde så högt upp. Snart måste de gå ner och hämta mera. Det gick åt väldigt mycket vatten.

Eva Staaf

“Tilly som trodde att...”

“Tilly who thought
that...”

(2014)

Hos Tage kan man höra klockorna ticka och kycklingar surra.
 Tages mamma säger att allt inte är roligt när i livet.
 Att det är något man lär sig när man blir stora.
 Och efteråt och ovanpå allt drar Tages mamma
 ner persienerna så det blir ännu mörkare,
 fast det är mitt på dagen.

Tilly sitter nära Tage i soffan.
 De pratar om vad de ska bli när de blir stora.
 Det är snårt vi blir det, säger Tage.
 Tilly hör klockorna ticka.
 När som helst, säger Tilly.
 När som helst, säger Tage.
 Och Tilly som trodde att de bara var små barn.
 Hon känner att allt inte är så roligt.
 Det känns speciellt.

I Tillys hus är det ett ständigt spring.
 Det är Freddie's familj som får besök.
 Hela tiden dräller det in olika och nya människor.
 Vissa har hundar också.
 Ibland kommer någon med kakor.
 Ibland kommer någon som ska låna verktyg.
 Ibland kommer någon och
 öppnar en öl eller tar sig en frukt.
 Freddie har inget eget rum, så man
 sitter mitt i allt som någonstans.
 Freddie har inte ens en egen tandborstmag.
 Allt är nära hos honom.
 Man blir helt galen, säger han.
 Men det har Tilly aldrig sett Freddie bli.
 Tilly som trodde att en familj hade en bög och
 ett slut. Kanske som en rund ring.
 Men Freddie's familj är mer som ett knöpe gräs.
 Freddie säger att Tilly tillhör familjen.
 Tilly tror att hon inte gör det, egentligen,
 men det känns bra att höra till.

Sen pratar Tilly med Tage
 om att vara välkommen.
 Tage säger att det borde
 vara självklart.
 Och det är de helt
 överens om.

Hos Tillys kompis Loppa får man vräka ut soffkuddarna ur soffan,
 sängkuddarna ur sängarna och kastrullerna ur kastrullskåpet.
 Hos Loppa får man leka affär med riktiga kex och äpplen.
 Och efteråt och ovanpå allt får man maräng.
 Fast det bara är tisdag, kanske.
 Loppans mamma säger att
 Tilly och Loppa bara är barn.

Tilly tänker på det.
 Att de bara är barn.

What is a Good Child?

**THAT
DEPENDS!**